

رویه و استراتژی های مدیر سرمایه گذاری

صندوق های سرمایه گذاری مشترک از انواع سرمایه گذاری غیرمستقیم به شمار می آید. با توجه به تجمیع منابع از سرمایه گذاران، این منابع در دارایی های مالی و پولی متناسب با شرایط اقتصادی و سیاسی و جو حاکم بر بازار سرمایه گذاری می شود. سرمایه گذاری در این صندوق ها به دلیل انباشت منابع و مدیریت حرفه ای توسط مدیران سرمایه گذاری کارمزد کمتری برای سرمایه گذاران دارد.

استراتژی سرمایه گذاری:

مهمترین عوامل در سرمایه گذاری عبارتند از: تشکیل پرتفو بهینه و ارزیابی پرتفو و اصلاح پرتفو. در صندوق های سرمایه گذاری اولین اقدام مدیر تشکیل پرتفو بهینه متناسب با ریسک و بازده می باشد. در تشکیل پرتفو عواملی مانند ضریب حساسیت و بتا مورد توجه قرار می گیرد.

در تشکیل پرتفو عواملی مانند نقدشوندگی، ثبات سودآوری و متنوع سازی مورد توجه قرار می گیرد. البته به این موضوع نیز توجه می شود که الزامات قانونی (قوانین سازمان بورس)، امکان سرمایه گذاری بیش از درصد تعیین شده در هر صنعت و نماد را به مدیر سرمایه گذاری نمی دهد.

در پرتفوی بهینه سعی بر متنوع سازی پرتفو می باشد. متنوع سازی از طریق سرمایه گذاری در انواع سهام و اوراق مشارکت صورت می گیرد به طوری که با این عمل ریسک پرتفو را کاهش می دهیم. ناگفته نماند استراتژی سرمایه گذاری در صندوق ها به صورت Long-Term یعنی سرمایه گذاری در شرکت ها با قابلیت رشد سود آوری می باشد.

بعد از تشکیل پرتفوی بهینه مدیر سرمایه گذاری در گام بعدی به ارزیابی پرتفو پرداخته و در ارزیابی به عواملی از قبیل مقایسه با شاخص و مقایسه با سایر صندوق های سرمایه گذاری و همچنین ارزیابی با معیارهای شارپ، آلفا جنسن و m^2 می پردازد.

در گام بعدی مدیر سرمایه گذاری اقدام به اصلاح پرتفو می نماید تا بتواند دوباره با شرایط حاکم بر بازار پرتفوی خود را بهینه نماید. ناگفته نماند در انتخاب صنایع و نمادها از تحلیل تکنوفاند استفاده می شود. یعنی ابتدا با توجه به شرایط جهانی و داخلی صنایع برتر را انتخاب کرده، و سپس از بین آن ها نمادهای برتر آن صنایع را انتخاب می نمائیم در انتها با توجه به مباحث تکنیکال نقطه ورود و خروج را در نمادهای انتخاب شده مشخص می نمائیم.